

Takapihana Eurooppa

Petra ja Samu asuvat lapsensa Sulon kanssa itse remontoitussa pakettiautossa.

Teksti ja kuvat Viivi Handolin

PERHE

Petra Rintamarttunen, 28, ja Samu Sarre, 29, ovat asuneet yli puoli vuotta 2-vuotiaan lapsensa Sulon kanssa pakettiautossa. Perhe kiertele autolla ympäri Eurooppaa.

Jutuntekohetkellä majoittautuminen toimii Espanjan aurinkorannikolla.

Kahdeksan neliön pakettiauto, jossa ei ole suihkua eikä pyykinpesukonetta. Takapihana koko Eurooppa. Ei kuulosta äkkiseltään lapsiperheen kodilta, mutta sellainenkin se voi olla.

Petra Rintamarttunen, 28, ja Samu Sarre, 29, ovat asuneet yli puoli vuotta 2-vuotiaan lapsensa **Sulon** kanssa pakettiautossa ja kierrelleet ympäri Eurooppaa.

Haastattelun hetkellä pakettiauto on parkissa Espanjan Fuengirolan rannalla ja käsillä on välipalan aika.

"Nälkä", Sulo ilmoittaa ja kapuaa tomerasti sisälle pakettiautoon. Rintamarttunen tekee munakkaan ja ojentaa lautasen ovesta ulos puolisolleen Samu Sarrelle, joka ottaa sen puistonpenkille ja istuttaa Sulon viereensä ruokailemaan.

Kokkailun jälkeen Petra Rintamarttunen laittaa paistin pannulle tilkan vettä ja odottaa, että tiskivesi lämpiäisi, sillä hanasta ei tule lämmintä vettä.

"Tähän on ihan tottunut", hän sanoo.

AURINKORANNIKOLLA on tänään satanut. Märän maan tuoksu tuo Petra Rintamarttunen mieleen kostean ja vehreän Australian. Itse asiassa juuri Australiasta koko idea pakuaamiseen lähti. Sinne Rintamarttunen matkusti 19-vuotiaana vuonna 2013 – ensin farmitöihin, sen jälkeen au pairiksi ja sitten taas farmille poimimaan viinirypäleitä.

Seuraavakin ulkomaanreissu vei takaisin Australiaan, mutta myös Myanmariin, Malesiaan, Thaimaaseen ja Vietnamiin. Reissun loppuksi hän päätyi Uuteen-Seelantiin hoitamaan kolme lasta perheessä, joka matkusti ympäriinsä pakettiautolla. Samoihin aikoihin hän alkoi seurata Instagramissa naista, joka asui pakettiautossa miehensä ja vauvansa kanssa.

Noinkin voi todella elää, Rintamarttunen tajusi. Oivalluksesta tuli haave, jonka hän ajatteli toteuttavansa joskus tulevaisuudessa. Pakuelämässä kiehtoi vapaus. Ajatus, että saisi oman kodin meren rantaan ja luonnon helmaan, kuulosti liian hyvältä ollakseen totta. Maailmanmatkailu opetti, että reissatessaan Rintamarttunen tuntee olevansa oma itsensä. Reissuvuosien jälkeen hän työskenteli lentoemäntänä Finnairilla.

"Olen aina tiennyt, ettei minusta ole kahdeksasta neljään työhön. Olen utelias ja pysähtyminen on hankalaa. Tarvitsen vähän seikkailua."

Petra Rintamarttunen ja Samu Sarre olivat tunteneet toisensa alakoulusta saakka, mutta he rakastuivat vuonna 2019. Kävi nopeasti ilmi, että pariskunnalla oli kaksi isoa yhteistä haaveita.

"Haaveilimme molemmat lapsesta ja matkustelemisesta", Rintamarttunen sanoo.

Samu Sarre muutti Petra Rintamarttunen yksioön Helsingin Haagaan. Erään kerran, kun pariskunta jutteli haaveistaan, Rintamarttunen heitti ilmaan ajatuksen, että eikös lapsenkin kanssa voisi reissata. Sarre innostui ideasta.

KESÄLLÄ 2021 ensimmäinen haave oli toteutunut: Sulo oli puolivuotias ja yksiö oli vaihtunut isompaan kaksioon Kauniaisissa. Perhe päätti kokeilla elää pienessä pakettiautossa La-

Perhe syö yleensä kotona.

Leiriytymispaikat löytyvät parhaiten siihen tarkoitettuun sovelluksen avulla.

Vaatekaapit
ovat pakun
katonrajassa.

**Pyykkiä pestään
ainakin kerran viikossa
itsepalvelupesulassa.**

pissa muutamia viikkoja. Se meni niin hyvin, että Lapin-matkan jälkeen Samu Sarre ehdotti, että ostettaisiin uusi, isompi paku, jolla voisi tehdä pidempiä reissuja. Petra Rintamarttunen oli haltioissaan.

Seuraavana keväänä sopiva paku löytyikin nettikaupasta. Viime kesän Sarre rakensi autoon kotia. Rintamarttunen suunnitteli sisustuksen, materiaalit ja värit.

Lopputuloksena on pehmeä kodikas: katossa on puupaneeli, seinissä eläväpintainen vaalea tapetti ja lattiassa vinyylilankku. Paksu matto jalan alla lämmittää. Keittiökalusteet ovat jääkaappia, hanaa ja tiskiallasta myöten tyylikkään mattamustia, samoin kaapit ovat mattamustaa täyspuuta.

Vuokrakodin irtisanominen ja liioista tavaroista luopuminen tuntui lopulta henkisesti helpolta.

NYT UUTTA elämäntyyliä on takana yli puoli vuotta, ja pakettiautoelämään on löytynyt selkeät rutiinit. Joka arkiamu Samu Sarre istahtaa ohjelmointityönsä pariin. Aamulla hän saa tehdä töitä rauhassa, sillä hoitovapaalla oleva Petra Rintamarttunen ja Sulo nukkuvat pidempään. Herättyään äiti ja poika lähtevät tutkimaan kulloisenkin leiripaikan ympäristöä.

Sarren etätyöt pakettiautosta käsin onnistuvat, koska tietokonetta voi ladata auton katolla olevan aurinkopaneelin ansiosta. Auton akusta saadaan virtaa valoihin ja jääkaappiin.

Pakettiautossa on kuivakäymälä, jossa on erikseen säiliöt kiinteälle ja nestemäiselle. Kuiva, maatonut aines tyhjenetään jonkin syrjäiseen paikkaan. Haastavinta pakukodissa asumisessa on suihkujen etsiminen. Perhe yrittää etsiä kolmen päivän välein uimahallin, jotta koko porukka pääsee suihkuun.

Sulon pyllyn mahtuu onneksi pesemään tiskialtaassa. Ensin tosin pitää vain lämmittää vettä ja sekoittaa se sopivan lämpöiseksi. Lämpimän veden puutteen vuoksi Rintamarttunen ei viitsi läheskään aina meikata. Se on siksikin hankalaa, että kotona on vain pieni käsipeili. Jossain vaiheessa vessaan olisi kiva saada isompi peili, hän sanoo.

Pyykkiä pestään ainakin kerran viikossa itsepalvelupesulassa. Kaupassa käydään lähes joka päivä, jos ei muuta niin hakemassa maitoa Sulolle. Samu Sarre kokkaa usein perheelle ruoan, tavallisesti kaksi kertaa päivässä.

Iltaisin he pötkähtävät yhteiseen sänkyyn, joka vie puolet auton tilasta. Sitä koko perhe rakastaa.

”Joka ilta olen onnellinen, että saan käydä nukkumaan juuri tähän”, Petra Rintamarttunen sanoo.

Jos auto on parkissa kauniin maiseman äärellä, pakun leveät takaovet voi avata ja antaa maiseman muuttua osaksi kotia.

Yöksi lämpötila laskee juuri sopivasti, niin että autossa nukkuu mainiosti paksulla peitolla.

TÄHÄN MENNESSÄ autoon on kertynyt kilometrejä lähes 10 000. Maita on ehditty nähdä seitsemän ja eri paikkoja noin 80.

Ihan ensimmäiseksi perhe kiersi Saksassa. Eniten perhe on kuitenkin viettänyt aikaa Italiassa ja Espanjassa. Useasti luonnon kauneus on lyönyt ällikällä. Erityisen upeita ovat olleet aamuauringot rannalla.

Joskus perhe
kaipaa apukäsiä
lastenhoitoon.

Kahdeksan
neliön tila
on käytetty
pakussa
tehokkaasti.

Rankinta seikkailullisessa elämässä on se, että perheet ovat kaukana. Onneksi videopuhelut auttavat ikävään.

”Olen utelias ja pysähtyminen on hankalaa. Tarvitsen vähän seikkailua.”

Aluksi perhe vaihtoi leiripaikkaa jopa parin päivän välein. ”Ihmettelimme itsekin, mihin meillä on hoppu”, Petra Rintamarttunen sanoo.

”Ehkä lämpimään”, Samu Sarre ehdottaa.

”Olemme olleet niin uteliaita näkemään, mitä seuraavaksi löytyy”, Rintamarttunen jatkaa.

Kiirehtimisestä seurasi kuitenkin matkaväsymys.

”Nyt olen chillannut ja ajattelen, ettei ihan kaikkea tarvitse nähdä”, Rintamarttunen sanoo.

Perheestä on ihanaa, että pakussa asumisen myötä elämä on nyt aktiivisempaa kuin Suomessa.

”On niin helppo lähteä ja tehdä kivoja juttuja, riittää kun avaa oven”, sanoo Rintamarttunen.

Välillä seikkailut ovat vieneet vaarallisiin paikkoihin. Italian Sorapis-järven vaellusreitti osoittautui kallioon kiinnitettyine kettinkeineen ja polulta kohtisuoraan tippuvine pudotuksineen niin pelottavaksi, että taaperoa rinkassa kantaneen Sarren pulssi hakkasi tunnin ajan lähes kahta sataa.

SADE ROPISEE jälleen kodikkaasti pakettiauton kattoon. ”Ei kai mistään tule vettä”, Sarre heittää puoliksi leikillään. Helmikuussa satoi niin rankasti, että vesi vuosi tuulettimen vierestä sisään. Raot liimattiin umpeen ja nyt toivotaan, että espanjalainen liima pitää.

Autossa on juuri nyt toinenkin ongelma, joka on pitänyt perheen paikallaan viikkokausia. Auton kardanaakselissa oli vikaa, ja huollon yhteydessä auto alkoi ajaessa tärähtää epämukavasti. Kaverien vinkkaama marbellalainen **Diego** on ollut vian kimpussa jo viikkoja. Osia on tilattu ja sitten odoteltu hartaasti. Yhtä osaa odotetaan yhä. Verkkainen mañana-meininki on totisesti tullut tutuksi, Sarre sanoo. Asiat tapahtuvat ehkä tänään, ehkä tällä viikolla, se on vain pakko hyväksyä.

Pariskunta kertoo olevansa joka päivä onnellinen elämäntavastaan. Onni tulee pienissä hetkissä: kun nostaa Sulon rinkiin ja lähtee uudelle luontopolulle. Kun vetää peiton päälleen omassa sängyssä. Tai kun Sarre kattaa pöytään perunamuussia ja ’nyppypoossia’, eli jauhelihakastiketta, Rintamarttunen lisää.

Rintamarttusesta on tuntunut jopa uskomattomalta, että elämä on heittänyt eteen jonkun, joka sanoo hänen ideoihinsa ’joo’. Sarre puolestaan on ihmetellyt, ettei hän ollut tajunnut muuttaa pakettiautoon jo paljon aiemmin.

”Olisin tykännyt asua autossa jo opiskeluaikana”, hän sanoo.

Pakettiautosta ei ole kiirettä muuttaa pois pitkään aikaan, sillä se on nyt koti, enemmän oma kuin mikään muu aiemmin. Entä tulevaisuus, kauanko perhe aikoo pakussa asua?

”Ainakin siihen asti, kun Sulo menee kouluun. Tai katsotaan sitten, ehkä kotikouluakin voisi harkita”, Sarre tuumii.

Erityinen hetki on aina se, kun auton nokka suunnataan uuteen paikkaan. Silloin Rintamarttunen tuntee vapautta ja iloa, jota on vaikea kuvailla sanoiksi. Hän ei olisi koskaan voinut kuvitella, että kaikki menisi näin kivasti, ja vielä lapsen kanssa.

”Kun alkaa uskoa itseensä ja unelmiinsa, elämä on aika jees.” ■

Rintamarttunen rakastaa matkustelua.

”Meillä on superhauskaa minibes-tiksen kanssa”, Rintamarttunen sanoo Sulon kanssa vietetystä ajasta.